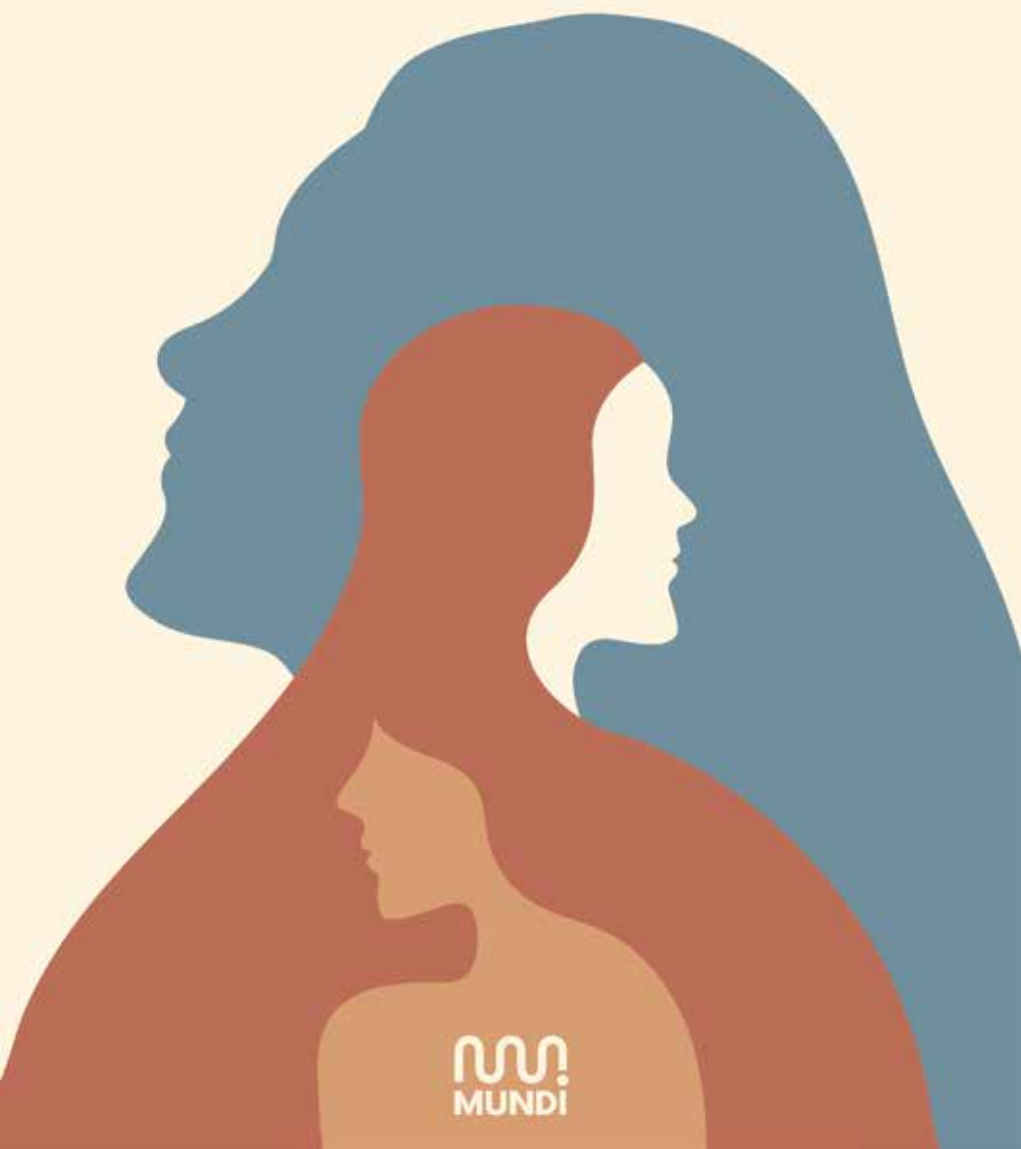

PINAR ÇELİKEL

KATRE

MUNDI

KATRE

Pınar elikel

Mundi Kitap

Katre, Pınar Çelikel

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Şubat 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Merin Sever

Editör: Mevsim Yenice

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Ata Uzuner / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi A Blok No: 3/1 Z. Kat

Avcılar-İstanbul

Sertifika No: 44451

ISBN 978-625-6377-89-9

MUNDİ KİTAP

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

mundikitap.com

bilgi@mundikitap.com

Mundi Kitap, Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Sertifika No: 43514

KATRE

Pınar elikel

ÖYKÜ

MUNDI

PINAR ÇELİKEL, 1978'de Tekirdağ'da doğdu. Babasının ve annesinin memuriyetleri nedeniyle eğitim hayatını Tekirdağ, Hatay, Kars ve İstanbul'da sürdürdü. İstanbul Üniversitesi Gazetecilik Bölümü'nü 1999'da bitirdi. 1995'ten bu yana çeşitli mecralarda gazetecilik yapıyor. Ayrıca İstanbul Üniversitesi Eski Yunan Dili Edebiyatı son sınıf öğrencisi; özellikle Eski Yunanca, Latince, Antikçağ felsefesi ve tarihi çalışıyor. Yazarın diğer kitapları: *35 Çok Güzel Gelsene* (2017), *Kendimi Ararken Seni Buldum* (2018), *Ya Bir Bulutsan* (2020).

İpek'e...

İçindekiler

Nalan anlatıyor. 2017, Fethiye.....	13
Katre anlatıyor. 2022, İstanbul.....	19
Burcu anlatıyor. 2010, İstanbul.....	41
Süreyya anlatıyor. 1927, Tire.....	47
Elvan anlatıyor. 2013, İstanbul.....	59
Fatma anlatıyor, I. 2005, İsfahan / Han anlatıyor, II. 2005, İsfahan.....	69
Aslı anlatıyor. 1982, Bilecik.....	79
Demet anlatıyor. 1986, Aksaray.....	85
Nergis anlatıyor. 2015, Moda.....	97
Ayşe anlatıyor. 1998, İstanbul.....	103
Beyza anlatıyor. 2009, Antalya.....	113
Ebru anlatıyor. 2016, İstanbul.....	121
Nilay anlatıyor. 2023, Ankara.....	129

Nalan anlatıyor.

2017, Fethiye

Kasım ayının ilk gününde deniz kenarında böyle bikiniyle oturduğuma ben bile inanmıyorum, ki Burcu'ya anlatsam hiç inanmaz. O, yaz günlerinde bile hemen üşür çünkü. Çıplaklık sevmez. Zaten ne anlatacağım, karşımda benden neredeyse 20 yaş büyük bir adam, yanımda Bengü, onun yanında diğeriyle aynı yaşlarda bir başka adam, sahildeki iskeleye oturmuş viski içiyoruz. Adamlar geçen hafta girdikleri ihaleyi konuşuyorlar, biz de arada sesimizi çıkarıyoruz. Orada olduğumuz unutulmasın diye. Sonra denize girip çıkıyoruz. Benimki özellikle havluyla kuruluyor vücudumu. Temimi çok beğendiğini dün den beri defalarca söyledi.

Her şey sıradan. Benim için en azından. Demin iskelenin diğer yanındaki koltuklara bir grup geldi. Kızlardan sarışın olanı geçerken memelerime öyle bir baktı ki, kıpkırmızı kesildim. Bu beş yıldızlı, sosyetik otelde kimsenin üstsüz güneşlenen birisine dönüp bakacağını düşünmezdim. Oluyormuş. O anda bana da bir acayip geldi halimiz. Dört kişi tahta iskelede bağdaş kurmuşuz, sohbet ediyormuş gibi yapıyoruz. Kadınların ikisinin bikinilerinin üstleri yok. Adamlar için bu gayet doğal bir durum. Yanlarında oturan sevgilileri görünümlü kadınları kıskanmıyorlar. Genelde Türk erkeğininin bir özelliği değildir bu. Onlar kadını bir tek kendine ister, en güzel hallerini başkası görmesin der. Tuhafız kabul. Ama belki İsveçli bir grubuz biz, ne malum?

Gerçi deminki kızın bakışında şaşkınlıktan başka bir şey vardı. Utanmam ondan. Aramızda dönen hikâyeyi bir anda anlamış gibi baktı. Sanki memelerime değil de, içinde bulunduğum duruma bakar gibi... Ağır geldi işte.

Memelerimi damla biçimli yaptırdıktan ancak iki ay sonra aynaya bakıp onlarla gurur duymaya başlamıştım. O zamana kadar parayı nasıl denkleştireceğimle, ameliyat sonrası ne kadar süre çalışamayacağımla ilgiliydim. Katalogdan seçtiğim modelin birebir aynısı olmuşlardı. Aşağıya doğru armut gibi dolgunlaşan, uçları dik biçimde yukarıya doğruydu. Büyük olsunlar da istemedim. Bir erkeğin avucunu doldursunlar yeter. Sargılar açılıp ilk karşıma çıktıklarındaki büyüklük korkutmuştu beni. "Eyvah!" dediğimi hatırlıyorum. "Ben bu iri şeylerle nasıl yaşarım?" Ama sonra şişler indi, dikişler iyileşti. Tam istediğim gibi oldular. Görenler de bayılıyor. Zaten memelerini yaptırdığın zaman sanki sana ait değillermiş gibi geliyor bir süre. Rahatça açıp gösteriyorsun herkese. Yani benim mesleğime özel bir durum değil. Ama kız öyle bir baktı ki, battaniyelerin altında kalayım, zerrem görünmesin istedim. Önce ben karcırdım gözlerimi. Babama yakalanmışım gibi geldi.

Oysa mesleğimden utanma duygusunu yıllar önce rafa kaldırdım. İlk birkaç yıldaydı, filmlerdeki gibi her işten sonra saatlerce yıkanma faslı. Kendimi çitileye çitileye. Kabullendim bunu. İnanın böyle çok daha rahat oluyor. "Kaşarlandın," dedi bir arkadaşım bunu anlattığımda. Kocaman bir kahkaha atmıştım, içimdeki yangını bastırmak için. Evet kaşarlandım. Ya da kaşarlanmış gibi yapmanın herkes için daha iyi olduğunu kavradım.

Sıradan bir iş günü. Bakmayın dışarıdan tatılmış gibi durduğuna. Geçen hafta randevu defterime kaydettiğim bir iş. Musa Bey'i üç-dört yıldır tanırım. İyi müşterimdir. Toplantı için İsviçre'den gelen bir arkadaşını hafta sonu İzmir'de sıkmak istememiş. Çeşme'ye gitseler, herkes tanıdık. Rahat edemeyecekler. Tekneye geçseler, iki erkek sadece içip birbirlerine dert anlatacaklar. Beni aradı Musa Bey. "Olur," dedim. İyi adamdır çünkü. Cömerttir aynı zamanda. "Nasıl düştün?" sorusunu sormamış nadir adamlardan. Gerçi o sormadı diye mi bilmem, 18'imde yakışıklı bir çocuğa nasıl kandığımı, "Alıcam seni," diyerek beni yatağa attığını, sonra evden nasıl kaçtığımı ve beni sık gibi nasıl ortada bıraktığını anlattığım üç-beş kişiden biridir aynı zamanda.

“Sarışın bir arkadaşını ayarla, sizi aldırayım şoförle cuma 17.00’de,” dedi. Bengü geldi aklıma. Morali bozuk zaten, iyi gelir şehirden uzaklaşmak dedim. Eski kırıklarından biri rahat vermiyor. İlle yeniden bir araya gelmek istiyor. Bizimki çok çekmiş zamanında, adamın da kazandığı üç kuruşun peşinde olduğunu biliyor. Aşk, meşk ayaklarına da karnı tok. Ama adam inatçı, içip içip dayanıyor kapıya. Onun yüzünden değiştirdiği kaçınıcı ev. Yine bulmuş izini. “Bıktım abla,” derken sesi titriyordu. Kaptım onu da, geldik işte.

Lüks otellerde daha rahat oluyor bu iş. Hele birkaç gece çinse. Bazen ben bile kendimi tatile gelmiş gibi hissediyorum. Keyfime bakıyorum. Bu civardaki bütün otellere gitmişliğim var. Adamlar parayı bastırınca, resepsiyondakiler bir şey diyemiyor. Bana da kraliçe gibi davranmak zorunda kalıyorlar. Oysa üç yıldızlı otellere gittiğimizde İzmir’de, içlerinden, “Kim bu karı? Bana da verir mi acaba?” diye geçirdikleri gözlerine yansıyor. Gerçi umurumda değil de, arada ben de kendimi iyi hissetmek istiyorum.

Dün otele vardığımızda Musa Bey havuz kenarındaki bardaydı. Bir şeyler içiyordu. Salatalıklı cin tonikle eşlik etmek istedim. Ama, “Ne içersiniz?” dediklerinde, meslek icabı, “Seninkinden,” çıktı ağızımdan. Allahaan alkol var da azıcık rahatlatıyor insanı. Yoksa kolay mı elin adamına sürekli, “Haklısın hayatım, senin de işin zor. Aman bırakalım şimdi bunları eğlenmemize bakalım,” demek. Sanki umurundaymış gibi üstelik. “Yemekte buluşuruz,” dedik Bengü’lere ve doğru odaya. Amaç belli, geçilecek üzerimden birkaç kez. Zaten bir ara, “Bu hafta sonu üzerinden inmeyeceğim yavrum,” dedi kulağıma. En davetkâr kahkahalarımın birini attım. Orasını biliyoruz paşam, başka şarkıya geç. Daha bavulları açmadan sarıldı belime. On dakika önceki içkinin kokusu boynumdan burnuma dolanıp geldi. Üzerimdekileri çıkarmadan donumu sıyıııverdi. Her adam, seni mutlu ettiğini hissetmek ister. “Ben var ya ben, yatakta aslanım,” diyebilmek için. O zaman ne yapacağız? Yalandan da olsa inlemelerin sesi yüksek çıkacak. Arada hoşuna gidecek sözler söyleyeceğiz. İyice gaza getireceğiz ki, eziyet kısa sürsün. Söylemesi ayıp, işi kısa kesmek konusunda iyiyimdir. Hayır, onları düşündüğümünden değil elbette, bir an önce kurtulmak için. Anlamadan iş bitmiş olur.

Acıktım zaten. Boğazımdan her gün karidesler, kalamarlar, ıstakozlar geçmiyor benim. Yumurta kırmaktan, makarna haşlamak-

tan bıktım bu ara. Bari seyahat mideme hizmet etsin. Azıcık inandırayım kendimi insan olduğuma.

En seksisinden bir elbise seçtim yemek için. Ayaklarımı ve pembe boyalı tırnaklarımı çokça albenili gösteren topuklu ayakkabılarımı giydim. Daha önceden bu ayakkabılarla çok iltifat almışlığım var. Adamlar hasta oluyorlar. Hazırlanmamı izleyen Musa Bey, "Böyle giderse yemek yerine seni yiyeceğim," deyip çekti beni kendisine. Hadi, sil baştan. Allahtan bu kadar kısa sürede sertleşemedi. Birkaç öpücük, elleşmeyle kurtardım bu sefer. Kendime çekidüzen vermem birkaç dakika aldı.

Yarım saat sonra, İzmir Balık Hali'ndeki birkaç teknenin sadece buraya çalıştığını düşündüren bir açık büfenin kapısındaydık. Bengüler gelmiş, hatta ilk rakılarını yarılamaşlardı. İmalı imalı baktı onun adam. Ulan sanki onlar odalarında kitap mı okudular yan yana uzanıp? Bu bakış da neyin nesi? O anda bir şimşek çaktı kafamda. Bunlar eş değiştirmek istemesinler sakın? Bir bu eksikti. Vallahi çift tarife isterim. Gerçi iki kadeh rakıdan sonra aramıza garson da girse fark etmezdi o gece.

Eğlenceye diskoda devam ettik. Çevreden bize bakan gözler, Musa Bey'in çok hoşuna gidiyordu. Mecburen epeyce kıvrımak zorunda kaldım. Şuh kakhahalarımı ve çok eğleniyormuş gibi sergilediğim tavırları da es geçemeyeceğim. Bu yıl sinemada en iyi kadın oyuncu ödülünü bana vermeleri lazım. Şimdiden verdiği paranın karşılığını fazlasıyla aldığını düşünüyordu Musa Bey. Adamların hayalleri benim kadar renkli olmadığından mı, yoksa "arkadaşımın yanındaki kadın orospuyusa bile sikkem" mantığından mı bilmem, herkes kendi odasına gitti gece. Ve onlarca rakı, viskiden sonra çabucak uykuya dalındı. Bak işte alkolü sevmemin bir nedeni daha: İnsanı zor durumdan kurtarıyor bu meret. Keyifle uykuya dalıyorum.

Rüyamda ne hikmetse amcamın oğlu Arif'i gördüm. "Seni yarın denize götüreyim mi?" diye soruyor. Üzerimde lisede annemin diktığı kırmızı çiçekli elbisem var. Saçlarımı atkuyruğu toplamışım. Utanıyorum onu görünce. "Tamam," diyorum. Gözlerimin ta içine bakıyor, o anda içimden ılık ılık bir şey akıyor. Ertesi gün denize gittiğimizde elimi tutuyor. Ayıp bir şey yaptığımızı düşünüyorum, yanaklarımı al basıyor. O sıcaklığı yanaklarımda hissederek uyanımdım sabah. Epeydir aklıma gelmemiştii Arif. Hayrolsun. Gözlerim

nemliydi. Hep öyle oluyor, Arif'i düşündüğümde gözlerim tepki veriyor. Ah be hayat, izin verseydin de mutlu olsaydık onunla. Evimiz olsaydı, yatağımız, bize özel sırlarımız, çocuklarımız... Ne olurdu sanki. Her şey bu kadar zor olmak zorunda mıydı?

Bizim herif uyandığımızı hissetti midir nedir? Gece kaldığımız, daha doğrusu alkolün etkisiyle başlayamadığımız yerden ilerlemek istiyor. Acıyı dindirmenin en iyi yoludur başka bir acı. O zaman yürü kızım Nalan. Git bakalım acının üzerine. Benden hiç beklemediği kadar hoyratça sevişiyoruz. Hayata karşı tüm kinimi ondan çıkarıyorum sanki. Öyle bir öpüyorum ki, ısırıyormuş gibi. Hoşuna gidiyor herifin, iyice coşuyor. Elleri memelerimde yine. Benim ellerim ise onun sırtında. Sıkı sıkı tutunuyorum. Ah keşke o kadar kolay olsa. Bacaklarımı bir hamlede ayırıp giriveriyor içime. Bağırıyorum. Ben bağırırken o iyice deli oluyor. O gidip gelirken daha çok bağırıyorum.

Gelen koydu, giden koydu. Bir tane eksik, bir tane fazla fark eder mi? Etmiyor. Üzerimdeki bu ağırlık yana devrildiğinde ben de azıcık sakinliyorum. Duygusalığa kapılma zamanı değil, iş vakti.

O gün de deniz kenarında saçma sapan sohbetlerle geçiyor. "Yine buluşalım," diyor beyler. Yaz bitmeden başka bir oteli daha denemek istediklerini anlatıyorlar. Bizim canımıza minnet. Bir ara Bengü'yle onların sikiş sokuş muhabbetlerini yapıyoruz. Adam kaldırıyormuş ama çok uzun sürdüremiyormuş Allahtan. Bengü memnun. İki git gel, hop işlem tamam. "Kolay para," dedi bir ara, gülesim geldi. İyi güneşlendik, bol bol sürdürdüm bronzlaştırıcıları. Yanmak her kadına yakışıyor, bir doz daha seksileştiriyor. Keyfim yerindeydi yani.

Sonra o grup geldi iskeleye. Kızlı, erkekli. Gülüşerek. Kızlardan biriyle göz göze gelmek beni neden bu kadar utandırdı? Belli değil. Çok tanıdık geldi ama bu bakış. Biz sohbe devam ettik, onlar da *selfie*'ler çektiler. Komik komik pozlar. Dil çıkarmalar, iki kulak yapmalar. Bir yandan yanımdakine, "Evet, hayatım," diyorum ama gözüm onlarda. Ne güzel eğleniyorlar. Arada o da bize doğru bakıyor. Acaba tanışıyor muyuz? Yok artık. Kız cin gibi, belli. Anladı dönen dolabı, ona bakıyor. Yoksa beni kendine arkadaş yapacak değil ya. Havanın serinlemesini bahane edip tişörtümü geçiriyorum üzeri-

me. Çıplak memelerimi gizlemem lazım o anda. Liseden filan mı tanıyorum diyeceğim ama, sekiz hatta on yaş küçük benden.

Biraz sonra grup toparlanmaya başlıyor. Oh be gidiyorlar. Biz de kahkahalı bir sohbetin ortasındayız. Araplarla girdikleri ihalelerdeki komiklikleri anlatıyor Musa Bey.

Eee, gülüyoruz tabii. Meslek icabı. Hepsi gidiyor, benim kız en sona kalıyor. Tam yanımdan geçerken yanımda duruyor. "Nalan Abla? Sensin değil mi? Ben Aynur. Arif Abim seni öyle çok anlatmıştı ki, görür görmez tanıdım," deyiveriyor. Kelimelerin yarısını duyuyorum, yarısını duyamıyorum. Kulaklarım uğulduyor. Arif mi dedi? Benden mi söz etmiş? Kardeři mi? Aaaa evet, tabii ya, Aynur. Ne küçüktü o zamanlar. Odasında fotoğrafım mı varmış? Beni yle mi tanımmış? Hiç değişmemiş miyim? Neden hiç onları arayıp sormamışım?

Yanıtlarını bilmediğim sorular, sorular, sorular...

“Ellerini uzat bakalım,” dedi. İki yumruğumu, neden olduğunu anlamasam da, uzattım ona.

“Her şeyi böyle sıkı sıkı tutmak zorunda mısın sen?” diye sordu. Nasıl yani?

“Yani her şey senin istediğin gibi mi olacak hayatta? İnsanlar senin istediğin gibi mi davranacak? Gelen bir daha gidemeyecek mi?”

İstanbul, Bilecik, İsfahan, Tire, Ankara... 1927, 1982, 2013, 2022... Farklı coğrafyaların, farklı zamanların kadınları...

Pınar Çelikel, hepsi bir damla olan, ama bir araya gelince ummanları oluşturan o kadınların hikâyelerinde dolaştırıyor bizi. Bazı ortaklıkların şehir, dönem, aile tanımadan bizi buluşturduğunu da hatırlatarak.

Katre, ince ince işlenmiş, hem kırılğan hem güçlü...

 MUNDI

 mundikitap.com

 mundikitap

 mundikitap

 mundikitap

öykü

ISBN 978-625-6377-81-1

9 786256 377899